

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 920/2021
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгомира Милојевића, Радмиле Драгичевић Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суд Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/20 од 19.04.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.110/21 од 29.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 20. октобра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/20 од 19.04.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.110/21 од 29.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/20 од 19.04.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име судског пашала плати износ од 10.000,00 динара, те да у корист буџетских средстава тужилаштва на име трошкова вештачења од стране вештака медицинске струке уплати износ од 15.723,27 динара, те на име трошкова вештачења од стране вештака психолога износ од 15.723,27 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 89а КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном, тако што је окривљеном забрањено приближавање оштећеној на удаљености не мањој од 100 метара, као и забрана комуникације са оштећеном и даље узнемиравање оштећене, која мера ће трајати једну годину, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се иста може укинути пре истека времена за које је одређена уколико престану разлози због којих је одређена.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.110/21 од 29.06.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Томовића, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/20 од 19.04.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Томовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће на основу члана 423. тачка 1) ЗКП окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажаним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд формалноправно донео пресуду која се односи на догађај описан у оптужном предлогу, али да је ценио налаз и мишљење вештака медицинске струке који је заснован на анализи знатно дужег периода у односу на период опредељен у оптужном предлогу, те је навођењем на страни 9 образложења, пасус први „да се овај случај не може посматрати као изолован случај, већ у склопу целокупног понашања окривљеног према оштећеној од момента развода брака, односно од 2015. године“ прекорачио оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а коју повреду није отклонио другостепени суд.

Изнете наводе захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Објективни идентитет оптужбе и пресуде, према одредби члана 420. став 1. ЗКП, подразумева истоветност описа чињеница и околности које чине обележја кривичног дела, садржаних у чињеничном основу оптужног акта и у чињеничном опису дела у изреци пресуде, а ради оцене истоветности врши се поређење чињеничног описа дела у оптужном акту у односу на опис дела у изреци пресуде, а не у односу на

чињенична утврђења и закључке изнете у образложењу пресуде, како сматра бранилац окривљеног.

Имајући у виду да изложеним наводима захтева бранилац у суштини указује на разлику између образложења првостепене пресуде и чињеничног описа радње окривљеног датог у оптужном акту, а не на то да постоји прекорачење оптужбе у смислу повреде идентитета оптужбе, односно оптужног акта и изреке пресуде, то по оцени овога суда, а насупрот наводима захтева, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба. Стога је захтев за браниоца окривљеног у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП одбијен као неоснован.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је изреком пресуде окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, предузевши све три алтернативне радње извршења, али да у изреци нису конкретизоване све алтернативно прописане радње извршења предметног дела, већ је само наведено да је окривљени 28.02.2020. године у временском периоду од 21,50 часова до 22,05 часова вређао оштећену говорећи јој: „је.ем ти мајку триста пута“, „ус..ћеш се у гаће када дођем горе“, које понашање окривљеног према ставу браниоца има карактер увредљивог обраћања, али не представља ниједну од прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ. Такође, у захтеву се истиче и да наведено понашање окривљеног, због чињенице да се десило само једном, не може представљати радњу извршења предметног кривичног дела.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени овога суда, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Постојање повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, цени се на основу чињеничног описа кривичног дела из изреке правноснажне пресуде.

Одредбом члана 194. став 1. КЗ, прописано је да кривично дело насиље у породици чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот и тело, дрским или безобзирним понашањем, угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице.

Одредбом члана 112. тачка 30) КЗ прописано је да се, када је радња кривичног дела одређена трајним глаголом, сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да се у изреци побијане пресуде, поред времена и места извршења дела, као и противправности и кривице окривљеног, наводи да је окривљени АА применом насиља и претњом да ће напасти на живот и тело, те дрским и безобзирним понашањем, угрожавао спокојство и душевно стање члана своје породице – бивше супруге ББ, на тај начин што је у току телефонског разговора и вербалне расправе оштећеној упутио увредљиве речи, а затим и претње ближе описане

у изреци пресуде, те да је претње поновио више пута, то по оцени Врховног касационог суда јасно произилази да се у конкретном случају у радњама окривљеног стичу сва законска субјективна и објективна обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, због ког је правноснажном пресудом оглашен кривим.

Стога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да наведено понашање окривљеног има карактер увредљивог обраћања, али да не представља радње извршења кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић